

Двайсет и четвърта глава

Този ден ученето на буквите не ни спореше. Всички бяха разсеяни и не запомнях новите букви, а за старите не се сещаха. Опитах се да ги накарам да се съсредоточат, като им пишех думи, от които да се почувстват в по-голяма безопасност: Бог, вяра, надежда, любов. Но и тези думи не успокоиха хората.

Тогава извадих Светото писание и го разтворих. Всички затаиха дъх в очакване на това, което ще чуят, защото вярваха, че ще стане чудо.

Прочетох им: „Аще ли къто мънитъса вѣдѣти чѣто, не чѣто разоумѣе ѣко же подобаеѣтъ разоумѣти“ (ако някой си мисли, че знае нещо, [той още] не е разбрал [това] нещо така, както трябва да [го] разбере).

Тогава всички разбраха, че само са си мислили, че знаят нещо, което всъщност не познават. Казах им:

- Ако сте видели онези живи картини и сте помислили, че сте ги разбрали, то сте се заблудили. Говорих с Винко Станс. Той ми обясни, че тези живи картини не са истина и че служат само за забавление на децата. По този начин те се научават да не се плашат от страшните същества и когато пораснат смело да се изправят срещу тях. Тези страшни същества всъщност са страшни само по външен вид. Те не са нито толкова мъдри, нито толкова сръчни колкото хората от Ранкодом.

Думите ми този път успокоиха хората. Беше приближило време за почивка и аз ги пуснах да си вървят. Когато излязоха навън, те се срещнаха с хора от другите групи и им разказаха за това, което се беше случило. Думите от Светото писание се разнесоха бързо сред всички

и хората престанаха да се плашат.

Когато останах сам в училищната стая, при мен пак дойде Винко Станс. Той беше научил за станалото и ми благодари за това, че съм успял да успокоя хората. Казах му:

- Не аз успокоих хората. Думите от Светото писание не са мои. Аз просто го разтворих и прочетох тези думи, защото такава беше Божията воля.

- Да, наистина упованието в Бог е нещо, което липсва на много от нашите хора. В Ранкодом, за щастие, хората вярват и се уповават в Бога. Но в големите градове не е така. Там много хора не само че не вярват в Бога, а са заменили вярата си в сляпо увлечение по страшните същества. Започнали са да ги боготворят и да им вярват на лъжите, че те били създатели на хората. Но човек трябва да е много наивен или да няма никакви познания, за да се заблуди по този начин. Очите на тези хора са напълно замъглени и те не виждат делата на страшните същества, които отвлечат хора и ги мъчат по най-ужасен начин. Ти видя живата картина. Тези страшни същества измъчват бедния човек и се хранят от страданието му.

- Хранят се от страданието му? - учудих се аз. - Как е възможно да има такива същества?

Винко Станс ми отговори:

- Тези същества не могат да имат власт над нас, ако не се поддаваме на тяхното влияние. Ако вярваме силно в Бога и ако обичаме всички около нас, ако не причиняваме на никого страдание и прощаваме на другите, ако не сме алчни, ако не се гневим, а сме твърди във вярата си, то тези същества отслабват и биват отблъснати от нас. Много пъти казвах това пред Големия съвет, където се събират съветниците от всички общности, но повечето се правеха, че не ме чуват, други излизаха от стаята, а трети ми се

подиграваха открито. Затова реших да направя нещо и ще ми е необходима твоята помощ.

Дадох думата си на Винко Станс, че ще му помогна с всичко, което е по силите ми, и че ще моля Бога да ми даде още сили.

Тогава Винко Станс ми каза.

- Тези страшни същества имат способността да пътуват във времето. Те могат да се връщат в миналото и да отиват напред в бъдещето. Те във всеки миг могат да научат какво ще се случи, като използват тази своя способност. Учени от Ранкодом успяха да разгадаят тайната на тази способност и започнаха да я прилагат. Това се оказа най-страшното оръжие срещу тези същества.

Аз му казах:

- Това, което ми говориш, е напълно неразбираемо за мен, защото познанията ми са много бедни. Според мен само Бог може да знае какво ще стане в бъдеще.

- Така е – отговори ми Винко Станс. - Но тези същества злоупотребиха със знанията, дадени им от Бога, и започнаха да вършат неща, които не са им дадени да вършат. По този начин те нарушиха равновесието в света и застрашиха всички нас, независимо от това къде се намираме в огромния свят. Нищо друго не ни остава, освен да възстановим това равновесие. Нещата, които ще извършим, не е редно да вършим, защото само Бог е този, който има право да ги върши, но с неговата благословия ние ще възстановим реда в света и отново навсякъде по света ще се слави името на Бога!

- Значи, ти се каниш да извършиш нещо много страшно? - попитах го аз.

- Да, това, което ще извърша, е толкова страшно, че не може да се опише с думи. Но аз ще се опитам да ти обясня все пак. Дори и да не разбереш много от това, което

ще ти разкажа, едно е важно: всичко, което ще извърша и за което ще ми помогнеш, е в името на Бога и с него ще се възвърне Божията слава по света. Това е много тежка задача. Виж своите ученици. Колко усилия трябва да полагаш ти и колко усилия трябва да полагат и те, за да научат по-малко от петдесет букви? А ако се опиташ да си представиш колко огромен е светът, от колко по-малки светове се състои – като този, в който сме сега, или онзи, от който дойдохте, ще разбереш колко непосилна задача трябва да се изпълни. Тези по-малки светове са безброй, числата, които познаваш, не са достатъчни, за да изразят броя им. И не само това е големият свят. Той се състои от много големи светове един над друг или един до друг. Между тези големи светове има невидима граница, която е съвсем тънка. Но не всеки може да пресече тази граница. Страшните същества умеят да вършат и това, а нашите учени разгадаха тайната и на това умение. Щом можем и ние да пътуваме във времето и да преминаваме в другите големи светове през тънката граница, значи можем да се противопоставим на страшните същества. Ако отидем във всички големи светове и променим нещо съвсем малко в миналото така, че в настоящето страшните същества да нямат тези умения, тези същества няма да представляват опасност за нас.